

"АКТОРИ, ЯК ДІТИ, ПОТРЕБУЮТЬ УВАГИ Й ЛЮБОВІ"

Галина Цьомик – про режисерів, найкращу виставу та життя поза театром

До того ж із часом мені ще й дісталися сильні ролі — і та ж Анна з "Украденого щастя", і Гальшка, і Несвицька. Відтак, я стала інша, сильніша. Зараз можу більше витримати, а от якби якась гостра ситуація виникла раніше, то не знаю, чи справилася б. І для себе усвідомила, що це відбулося саме завдяки ролям, які грала.

— А як так сталось, що з'явилася Марія Несвицька?

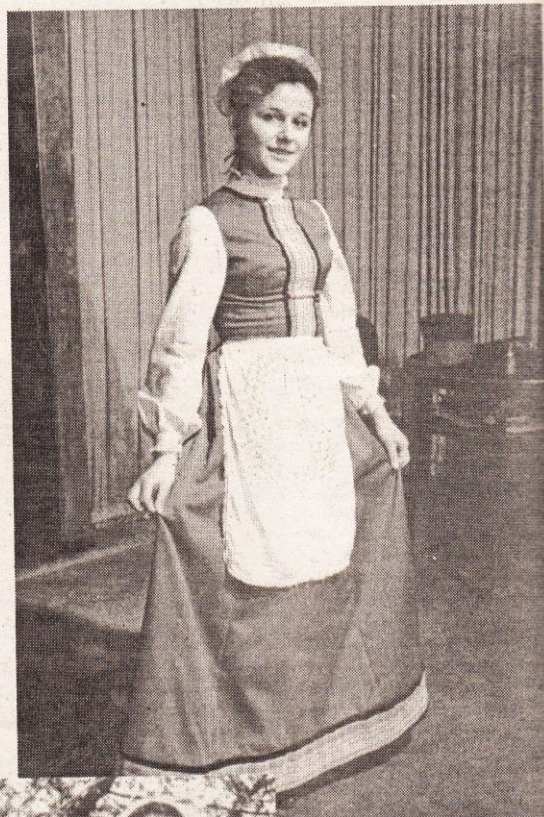
— Її відкрив народний артист України Святослав Філімонович Мельничук. Валерій Баталов написав уривок, а Мельничук запросив мене. Пам'ятаю, як зателефонував і спитав, чи не хотіла б зіграти. Я, звичайно, відразу погодилась. Що б мені не пропонували, погоджуюсь — яке б воно не було різне, мені цікаво. Тим паче, що мені завжди мало. Ми зробили цей уривок, він прозвучав, його сприйняли всі. А пам'ятник Марії Несвицькій вже встановили потім. Я дуже вдячна Святославу Філімоновичу за цю роль.

Як складеться доля актора, залежить від тих ролей, які він грає. Актрисі Рівненського облмуздрамтеатру Галині Цьомик дістаються здебільшого образи сильних жінок. Натомість у рівнян вона асоціюється із засновницею міста Марією Несвицькою, бо пані Галина — перша, хто наважився втілити її образ на сцені. Сама ж актриса переконана: саме робота в театрі сформувала її сильний характер. А ще зізнається, що акторські здібності допомагають долати труднощі у житті. Про театр, тандем "режисер-актор", спрагу до роботи і про дитячі сльози заслужена артистка України, "Жінка року – 2007", володарка Ордена княгині Ольги III ступеня Галина ЦЬОМИК розповіла "ОГО".

— Пані Галино, ви приміряли на себе образи і Гальшки Острозької, і Марії Несвицької-Рівненської. Відчули на собі силу й відповідальність історичної жінки чи для вас це лише ролі?

— У першу чергу, це ролі. Але це ролі, в які я щось вкладаю і які мене формують, виховують, доповнюють. Знаєте, я навіть коли читаю, бачу якусь сильну особистість і думаю: а чому

ні? Адже можна так жити й думати... У театр прийшла, коли мені було 19 років, дуже скромною і тихою дівчиною. Але мені пощастило працювати з великим режисером — Володимиром Опанасенком. Він став для мене учителем і зробив з мене справжню актрису. Адже справжній актор народжується саме у театрі. З кожним роком роботи у театрі відчувала, що стаю сильнішою.

Шукати "золоту середину" вчила маленьку Галя бабуся. Виразити емоції на повну артистка вирішила на сцені зі студентських років

ПРО РАДІО, СЦЕНАРІЙ ТА РЕЖИСЕРІВ

— То тепер ролі сильної жінки ваші без обговорення?

— Після того, як я зіграла Гальшку Острозьку, в театр мене не дуже розбещували ролями. А кожен актор хоч грати, хоче бути зайнятим. Знаєте, це все одно, що кожного дня хочеться їсти. І не тиждень вперед не наїсися. Так само і награтися на рік

Фото О. Маршал (2)

У гримерці є все необхідне, аби налаштуватися на роль

ва — неможливо. Вже давно маю "Украдене щастя", і ця вистава буде жити ще дуже довго, тому що це класика. Але хочеться чогось нового. Тому мені весь час мало, я шукаю себе поза театром. Через це мене, можливо, багато на площі, на інших заходах, святкуваннях. Якщо треба, то й веду, і граю, й залишити можу, й сценарій написати. Ну, так, написати ще *кривиться* — авт.). І в мультимедійному радіоюки для дітей начитувала, християнські оповідання. А зараз допомагаю створити бібліотеку для незрячих. Наступною різноманітні книжки, релігійні, й інші.

— А власну п'єсу написати поставити не пробували?

— Ні, не пробувала. Просіла собі щось пописувала, вивщища різноманітні, свята. Давив режисер, а не я. Постановку має робити режисер. Він ліпить виставу, він дожник, він малює. А ти фарбою, і тобою малюють. Це лише тоді, коли ти чуєш режисера, коли складається ансамбль "режисер-актор". У мене це були і Володимир Манасенко, і Олег Мосійчук, і Володимир Петрів. Ходили режисери бувають різні.

— А хто режисер вашого життя?
— Я сама. Життя й театр переплітаються, тісно в'язане все... Не можна йти з театру й забути про нього. Вдома вариш їсти і маєш: а чому тут так? А це авильно? Хоча, якщо щось надто складається у театрі, надто не передавати це

все своїм рідним. Але це теж уже гра, бо ти приховуєш свої емоції, своє невдоволення. Утім, сім'я — це мій тил, там, де мене завжди розуміють.

відношення до театру не має і ходити у нього дуже рідко.

— Діти мамині прем'єри регулярно відвідують?

— Лише коли цього хо-

Фото А. Маршал

"Закон" Винниченка. Разом із Андрієм Куделею

Це дуже важливо. Актори — вони ж як діти, постійно потребують уваги й любові. Скільки б тобі не було — 80 чи 20...

ПРО ДІТЕЙ, СЛЬОЗИ І ДАЧУ

— Ваші діти у театрі росли?

— Ні, театром вони не хворіють. В усякому випадку я так спрямовувала. Не приводила їх у театр, коли були маленькі. Я не хотіла, щоб вони бачили цей побут і переймалися ним. Професію нехай собі самі обирають. Зараз донечка Марійка навчається в Острозькій академії, а син Василько ходить до школи. До речі, чоловік жодного

чуть. Дочка, після того як подивилася "Закон" Винниченка, мовчала, аж поки не приїхали додому. А вже

Княжна Рівненська нині гостя майже всіх міських урочистостей

■ ДОСЬЄ

Галина Цьомик народилась у 1963 році в с. Білин Ковельського району на Волині.

У 1983 році закінчила драматичну студію при Київському академічному — українському драматичному театрі ім. І. Франка, а в 2007 році — Рівненський державний інститут мистецтв РДГУ.

Ініціатор та учасниця відкриття Малої сцени облмуздрамтеатру.

Автор та виконавиця художньо-літературної композиції "Хто ми без мови?", володарка Гран-прі Всеукраїнського фестивалю "Лесині джерела" у 2007 році.

потім сказала: "Мамо, мені дуже дороге твоє здоров'я. Я би, чесно кажучи, не хотіла, щоб ти там грала". Хоч я там і не граю. Вистава насправді складна і вимагає багато сили. А от коли грала Гальшку, то після вистави донька влетіла в гримерку, обійняла мене і так плакала — перейнялася долею героїні...

А син, йому зараз 13 років, якось ходив до мене на виставу "Останній строк" на Малій сцені. Роль у мене там дуже маленька, практично майже всю виставу мовчу. Але мені вона дуже подобається. Малий, хоч він і дуже стриманий хлопчик, тримав мене за руку до самого дому. Лише коли ліг спати, покликав мене, попросив нахилитися й прошепотів: "Мам, я тебе дуже-дуже люблю, а як так зробити, щоб ти жила

завжди?" Коли ми працювали над цією постановкою, Володимир Петрів казав, що треба зіграти так, щоб люди виходили, вмикали мобільні телефони й набирали номери батьків. Він цього домігся. Я побачила це по своєму синові, він дуже перейнявся, на нього вплинуло. І взагалі я би всім радила, особливо батькам з дітьми, йти дивитися цю виставу. На мою думку, це найкраща вистава, яка є у нас у театрі.

— Подорожувати любите?

— Із сім'єю, коли всі разом, люблю. А от сама — не дуже. Навіть коли з театром кудись їдемо, дуже переживаю, як там мої рідні.

— Славу на собі відчуваєте?

— Буває, впізнають. Деколи, коли треба побутові справи вирішити, то пропускають, пропонують допомогти, бо там у виставі бачили. Приємно, що ж скажеш. Хоча останнім часом дуже хочеться усамітнитися. Тому я їду на дачу слухати природу, це дуже люблю. Саджу багато квітів, і цибульку, й помідори, й огірочки... Погосподарувати люблю. А от куховарити — не надто. Хоча готую й діти кажуть, що смачно.

Ірина НИЧИПОРУК
www.ogo.rv.ua